

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 45

10. listopadu 2019

Cena: 8 Kč

95 let náboženské obce v Mladé Boleslavi

Dne 16. listopadu si budeme připomínat 95. výročí založení naší náboženské obce. Náboženská obec zažila období radostná i těžká, období rozvoje i léta zápasů o své bytí. Jsme společenstvím početně malým, ale živým, máme se rádi a tvoříme duchovní rodinu. Protože nechceme jen vzpomínat, zamysleli jsme se nad svou současností a, jak doufáme, i budoucností. Chtěli bychom se s vámi podělit o svědectví několika členů naší náboženské obce.

Moje dvě adolescentní dcery jednoho večera přiběhly domů rozesmáté a ušmudlané. Než jsem se stačila zeptat, kde trávily celé odpoledne, vesele mi oznamovaly, že byly v domě naproti přes ulici. Pomáhaly tam s úklidem, ale i zpívaly s kytarou. A zítra že tam jdou zas. Tyto informace ve mně evokovaly touhu poznat ty nové obyvatele. Usínala jsem s myšlenkou, že zítra půjdu s nimi. Dům, do kterého mě dcery přivedly, byla fara CČSH! Seznámení s přátelskou farářskou rodinou bylo velmi srdečné a trvá dodnes. Již 30 let! Pevná víra spojuje všechny členy naší náboženské obce. Pravidelné bohoslužby, biblické hodiny, účast na ekumenických shromážděních, Noci kostelů, akce Setkávání a sdílení i výlety nás obohacují a sblížíjí. Upřímně díky našemu Pánu Ježíši Kristu i milé sestře faráře.

**Zdenka, 73 let,
zdravotní sestra**

Do společenství jsem se přišla poprvé podívat, ostýchavě a s velkou mírou zvědavosti, na Noc kostelů v roce 2012. Ten den se to nabízelo, měli tam otevřené dveře a mohla jsem se zamíchat do davu. A davy to skutečně byly, protože se jednalo o třetí Noc kostelů v Mladé Boleslavi. Přivítala mě příjemná atmosféra, hned jsem dostala razítko do průvodce Noci kostelů. Posadila jsem se do lavice a poslouchala flétnový soubor mladých studentů hudební školy. Zaujala mě tam také výstavka knih s náboženskou tematikou a překvapila mě hlavně tím, že ty knihy byly pro zájemce zdarma. Také já jsem si jednu odnesla. Jejím autorem byl pan profesor Salajka, kterého jsem

měla tu čest zažít ve škole. Rozhodla jsem se totiž něco o teologii dozvědět, a proto jsem se přihlásila ke studiu na VOŠ Husův institut teologických studií.

A přestože jsem už studia dávno ukončila, od toho dne, vlastně Noci kostelů, se života náboženské obce v Mladé Boleslavi účastním pravidelně dodnes. V náboženské obci jsem našla fungující společenství lidí, které se pravidelně schází k aktivitě nazvané Setkávání a sdílení, na jejímž programu se podílejí sami účastníci. 1. října

Výlet náboženské obce do roku 1866.

Autor fotografie Robert Krubl.

jsme oslavili 50. Setkání. Vzhledem k různému věku účastníků jsou tematické přednášky o cestování, povolání, zájmech, historii či architektuře velmi zajímavé. Atmosféru doplňuje určitě také vynikající pohoštění, které zúčastnění sami napečou či navaří. Přednášet přicházejí také hosté a všem se u nás vždy moc líbilo. Pro zopakování si jednotlivých knih Bible nám slouží pravidelné lekce, které připravuje paní farářka, aby připomněla nejen příběhy, ale i dobové pozadí, a pro lepší představivost vše doplňuje fotkami z různých knih. A výlety, které pravidelně podnikáme vlakem i auty, jsou vždy do detailu připravené. Nedávno jsme se byli podívat na Kuksu a nedalekém Braunově Betlému. Navštěvujeme také jiné náboženské obce a účastníme se církevních akcí. Spoustu fotek ve velkém albu si pak rádi prohlížíme. Klad vidím v setkávání lidí, kteří se scházejí pravidelně, dobrovolně a rádi. Do dalších let bych náboženské obci v Mladé Boleslavi přála víc nových, mladých lidí.

**Iva B., 50 let,
státní zaměstnanec**

Do společenství mě přivedla víra v Boha. Uvěřil jsem a pak se vydal hledat nějakou církev. Vzhledem k pozitivnímu vztahu k české historii a Mistru Janu Husovi jsem si vybral naši církev, kde jsem byl po necelé tři roky. *Dokončení na str. 3*

Bohoslužba v duchu Taizé v Hodoníně

Srdečně zveme do modlitebny Církve československé husitské v Hodoníně (Dvořákova 2, Hodonín), kde se 22. listopadu od 19 hodin bude konat ekumenická bohoslužba v duchu Taizé. Slouží brněnský biskup CČSH br. Juraj Jordán Dovala a Tomáš Žižkovský (Římskokatolická církev). red

Investice do staveb v plzeňské diecézi

DIECÉZNÍ VIZE

Plzeňská diecéze dlouhodobě prosazuje vizi investic do vlastního majetku s cílem umožnit ekonomickou soběstačnost životaschopných náboženských obcí a zajistit příjem do diecézního mzdového fondu, z něhož se budou hradit platy duchovních po skončení restitučních náhrad a dovršení odluky církví od státu.

S diecézní podporou se uskutečnily rekonstrukce například v náboženských obcích v Písku, Prachaticích, Českých Budějovicích - Čtyřech Dvorech, Sokolově, Karlových Varech, Horažďovicích, Rudolfově, Chotovinách a v Mirovicích, kde se obnovil kostel a fara po ničivém požáru. V plánu jsou investice i v dalších obcích. V současné době se v plzeňské diecézi pracuje na třech větších projektech, kolem nichž se bohužel vynořují různé fámy, jimiž se zbytečně šíří nejistota. Proto se u těchto investic zastavme a přibližme si jejich smysl.

KŘESŤANSKÝ DŮM V PLZNI

Jde o časově i finančně náročnou přestavbu památkově chráněného sídla diecéze v Husově ulici v Plzni na vysokoškolskou kolej s možností křesťanské formace studentů. V letošním roce byla dokončena projektová dokumentace a zajištěna veškerá potřebná povolení včetně stavebního. Nyní dobíhá předběžné poptávkové řízení a chystá se výběrové řízení, v němž komise diecézní rady v součinnosti s pověřeným stavebním dozorem vybere firmu, která stavbu zrealizuje. Dokončení stavby, znovuootevření kostela a nabídka ubytovacích kapacit pro studenty se předpokládá v roce 2022, kdy se také do Plzně plně vrátí úřad plzeňské diecéze, dočasně sídlící na faře v Mirovicích, kde po rekonstrukci vzniklo vhodné zázemí. Diecéze na stavbě v Husově ulici proinvestuje řádově desítky milionů korun.

PENZION HUSITA V ŽELEZNÉ RUDĚ

Rekreační zařízení plzeňské diecéze v Železné Rudě, které nebylo v dobrém technickém stavu z důvodu dlouhodobé ztrátovosti svého provozu, prošlo nejnutnější rekonstrukcí v řádu statisíců korun a rozhodnutím diecézní rady bylo nabídnuto ke komerčnímu pro-

nájmu při zachování vlastnických práv plzeňské diecéze. Nájemcem a provozovatelem penzionu je nyní pan Filip Wohlgemuth, který jej připravuje k otevření už na tuto zimní sezónu a chystá nové internetové stránky s rezervačním systémem. E-mail pro dotazy: filip.wohlgemuth@gmail.com. V penzionu bude i nadále možné organizovat letní církevní setkání rodin s dětmi za podpory plzeňské diecéze. Vzhledem k nutnosti odpovědně hospodařit s finančními prostředky ale plzeňská diecéze již nebude dotovat sníženou cenu ubytování pro členy církve.

SBOR BOŽÍCH BOJOVNÍKŮ V TÁBOŘE

Největší funkcionalistická stavba v plzeňské diecézi s velkým ekonomickým potenciálem byla dlouhodobě podfinancována, což se negativně projevilo hlavně na stavu kolumbária a bytových jednotek a na nevyhovujícím zázemí farního úřadu, které neumožňovalo bezbariérový přístup. V současné době prochází interiérový sbor v Táboře náročnou etapovitou rekonstrukcí s cílem zrenovovat bytové a další prostory a vytvořit nové odpovídající zázemí pro farní úřad a pro duchovní aktivity náboženské obce. Do rekonstrukce investuje diecéze řádově miliony korun. Vzhledem k nutnosti zajistit vnitřní prostory pro činnost náboženské obce i v průběhu rekonstrukce se muselo sáhnout k provizorní stavební úpravě vchodu do sboru, která esteticky neladí s celkem stavby (památkově ovšem nechráněná!). Tato úprava má dočasný charakter a definitivní architektonická podoba se teprve bude řešit.

PŘÍSTUP K INFORMACÍM O INVESTICÍCH

Základní informovanost o investičních záměrech plzeňské diecéze poskytuje úřední deska na webu www.ccsplzen.cz.

Pro dotazy a vysvětlení ohledně investic, staveb a dalších záležitostí (s výjimkou personálních, které podléhají ochraně osobních údajů) je nejlépe obracet se přímo na kancelář diecéze, a to přes úřední e-mail: kancelar@ccsplzen.cz.

**Lukáš Bujna,
tajemník plzeňského biskupa**

Ve jménu Boha milosrdného a slitovného

Kázání při příležitosti letošního setkání mládeže naší církve, které pronesl bratr Dominik Dostál (zkráceno a upraveno).

Bratři a sestry, kdo z vás si mě právě teď neměří – navzdory motto našeho setkání „Věř, druhé neměř“. (inspirováno veršem z Listu Jakubova; pozn. redakce)

Je to tak, žijeme ve světě souzení a soudů, který se nerozprostírá pouze

venku za zdi tohoto kostela, ale i přímo tady, v našem křesťanském sboru. Soud nás provází životem v podobě každodenního odhadování, usuzování či vyhodnocování určitých situací či druhých osob. Soud se zkrátka zdá být neodmyslitelnou součástí našeho bytí ve světě: měříme druhé, odhadujeme jejich reakce, předpokládáme jejich budoucí chování a hodnotíme jejich potenciál pro tu či onu oblast našeho života. Je to

praktické, ten, kdo by takto „neměřil“, je nejen člověkem nepraktickým, ale především člověkem, jenž neovládá jednu z nezákladnějších lidských potřeb, potřebu orientace ve světě.

Nad Písmem

Bůh živých

Listopad je časem přítmi a tesklivosti. Vidíme, jak tráva žloutne a stromy shazují listy. Jakoby v těch mlžných ránech všechno umíralo. I to je důvod, proč v tomto období přemítáme o smrti a o tom, co bude, co bude potom. Tato otázka provází člověka od chvíle, kdy si uvědomil sám sebe. Od chvíle, kdy pochopil, že každý, tedy i ten jeho život má svůj počátek a konec. Ale člověk není jenom pouhé tělo. Je živou duší, do těla oblečenou. Naše vnitřní já, to jsou naše myšlenky, city, vzpomínky, sny a přání.

A také naše skutky v těle vykonané, od něžného pohazení až k postavení domu či zasazení stromu. Tak jako domov není jen uspořádanou hromadou cihel spojených maltou, ale především tím, co se v tom domě děje, tak i naše tělo je něčím víc, než jen pomíjivou hmotou. Naše tělo je náš přibytok v tomto světě. Máme ho rádi, a to i tehdy, když chřadne a bolí a i když už nevypadá moc pěkně. Nechceme se ho vzdát, protože chceme přijímat a dávat, být s druhými, chceme cítit, zpívat, myslet, milovat, předávat život – a to bez těla nejde.

V tomto světě všechno živé roste, vyvíjí se, stárne, umírá a znovu se stává součástí přírody, stejně jako listí a zažloutlá tráva. Popel k popelu, prach k prachu. O tom není sporu. Ale kam odchází naše „já“? Kam odchází lidská duše? Odpovědi na tuto otázku se v různých dobách a kulturách liší. Staří Slované uctívali stromy, prameny a studánky, protože věřili, že duše zemřelých přebývá právě tam. Severoameričtí indiáni měli představu „věčných lovišť“, kde se jejich předkové prohánili na koních za stády bizounů po nekonečných pláních. Staří Egypťané chápali život jako přípravu na to, co bude potom. Východní národy věřily a stále věří ve stěhování duší, tzv. reinkarnaci. Helenistická kultura přinesla představu posmrtné odměny pro spravedlivé či trestu pro nespravedlivé, a to hned v několika stupních. Posmrtný život chápali jako existenci v podsvětí, kde se mrtví potulují bez radosti a žalu v podobě stínu. Pro ty nejlepší z nejlepších je připraveno místo věčného jara a blaženosti - Elyseum. Na ty nejhorší pak čeká Tartarus. V Izraeli a u jeho sousedů se setkává s podobnou představou o říši mrtvých pod zemí – šeolu. Je to místo blažených i zavržených. Zemřelí zde prožívají „stínovou existenci“ – bez síly.

Křesťané k této nauce o smrti připojili víru ve vzkříšení, které je konečným Božím vítězstvím nad smrtí a člověk na něm může mít podíl. I v Ježíšově době probíhala vášnivá a ostrá polemika o tom, zda je vzkříšení z mrtvých vůbec možné. Dá se odvodit z Bible? Odpovídá Boží vůli? Tyto otázky hýbaly tehdejšími židovstvím,

O co v Ježíšově řeči a listu Jakubově skutečně jde? Jde snad o to, že máme zakázáno si cokoli o komkoli myslet? Nebo máme se pokoušet žít tak, jakoby neexistovala předchozí zkušenost, jež formuje naše předporozumění tomu, s kým se shledáváme? Je nám ve výroku „Věř,

druhé neměř“ upřena možnost učinit si na druhého člověka názor?

Filosofická disciplína známá jako fenomenologie se více než 50 let snažila přistupovat k věcem a lidem bezpředsudečně. Ve fenomenologickém projektu šlo v první řadě o to, *Pokračování na str. 3*

L 20,27-40

Koncert sefardských písní

Přijďte se zaposlouchat do orientálních melodií středověkých romanci jižní Evropy.

KDY: sobota 16. 11. 2019 v 18 hod.
KDE: ve sboru A. Schweitzera
U Michelského mlýna 124/27,
Praha 4 - Michle

Vstupné dobrovolné

Více informací naleznete na:
<https://www.ccschmichle.cz/>
<https://www.facebook.com/ccschmichle/>

Za finančního příspěvní MČ Praha 4

Náboženská obec ČCSH
Praha 4 - Michle

Městská část
Praha 4

Z kazatelského plánu

21. neděle po svatém Duchu

Hospodine, Bože, má spásu, ve dne i v noci před tebou úpím; kéž vstoupí moje modlitba k tobě! (Žalm 88,2-3a)

První čtení: Jób 19,23-27a

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

1. Abychom byli zbaveni všeho, co nám brání plně následovat Krista, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom Duchem svatým byli vedeni ke službě slovem i skutkem, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, před tvým soudem si nemůžeme připisovat žádné zásluhy. Dej, abychom se sami neospravedlňovali, nýbrž spoléhali na ospravedlnění z víry! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Tesalonickým 2,1-5.13-17

Evangelium: Lukáš 20,27-40

Verše k obětování: Žalm 147,14-15

Verš k požehnání (varianta II): Žalm 23,4

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nás při večeri Páně naplnil novou nadějí. Dej, ať tvá láska, kterou nás zahrnuješ ve slově a svátostech, pokračuje mezi námi ve spásném díle a přivede naši naději k naplnění! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 28, 36, 51, 78, 130, 131, 148, 186, 187

jehož dva nejvýznamnější směry zastávaly opačné názory. Saduceové patřili k těm, kteří myšlenku vzkříšení odmítali. Netvořili početnou skupinu – byly to všeho všudy čtyři rozvětvené rodiny. Ale měli vliv a moc. Představovali jakousi izraelskou šlechtu a z jejich řad byli vybíráni velekněží a ostatní vysocí chrámoví úředníci. Uznávali pouze 5 knih Mojžíšových, kde o vzkříšení není ani zmínka. Naopak farizeové, k nimž se hlásili především lidové vrstvy drobných řemeslníků, měli odvahu Boží slovo domýšlet. S názorem, že mrtví lidé ještě jednou vstanou, se poprvé setkali patrně v Persii, během babylonského zajetí. Tuto myšlenku přijali, protože jim pomohla vyřešit tíživou otázku Boží spravedlnosti. Jak jinak si vysvětlit případy, kdy lidé spravedliví byli povražděni a ti, kteří Hospodina zradili a obětovali modlám, se dožili spokojeného stáří?

A tak se v pozdějších spisech Starého zákona objevuje víra, že na konci věků nás Bůh znovu povolá k soudu a ti, kteří obstojí, budou znovu žít. Mnozí z farizeů si představovali jakési zdokonalené pokračování pozemského života. Po vzkříšení bude vše větší, krásnější a požehnanější...

V jedné věci však byli saduceové a farizeové zajedno. V urputné snaze usvědčit Ježíše – když už ne přímo ze lži, tak alespoň z neznalosti Písma. Čas od času jedni nebo druzí vymysleli záludnou otázku s cílem nacytat Ježíše, jak se říká, na švestkách. A pokaždé to pro ně skončilo fiaskem. A tak jednou saduceové přišli za Ježíšem s čistě teoretickým dotazem: Představte si, že jedna žena měla postupně sedm mužů. Nebývá to sice časté, ale možné to je. Mojžíš přece přikázal, že když zemře ženatý muž bez dětí, má si vdovu vzít jeho bratr, aby mohl zplodit zesnulému potomka. Může se tedy stát, že jedna žena bude mít za muže postupně sedm bratrů. S nikým však nebude mít dítě a nakonec i ona zemře. Komu bude patřit při vzkříšení? Vždyť kdyby Bůh počítal se vzkříšením, nikdy by neřekl, že se má vdova znovu vdát! To přece jasně svědčí o tom, že Bůh s žádným vzkříšením nepočítá. Co na to říkáš, rabíne z Nazareta?

Ježíš vnesl do problému nové světlo. Jeho argumenty jsou jiné, nečekané

a velmi nadějně. Saduceům vytkl dvě věci: Neznáte Písma a neznáte moc Boží. V Božím království bude všechno jiné. Víte, že kdysi dávno byla všude jen tma a prázdnota. Pak sedmkrát promluvil Bůh a byl tu nádherný dokonalý svět. A stejně tak to bude v Božím království. Nové a krásné. Proto si strčte za klobouk úvahy o vdovách a počtu dětí, které jednou zplodíte. Naučte se věřit v Boha, který je víc než vaše představivost a úvahy. Farizeům vzkázal, že myslí příliš pozemsky. Boha nelze spoutat poučkami a škatulkami. Nebude mít sedm manželů ta žena. Nebude mít žádného, protože sám pojem manželství je nepřenositelný do budoucího věku. Vzkříšení je víc než posmrtné pokračování dočasného přebývání v těle. Je novým mocným činem Boha, jenž není Bohem mrtvé minulosti. Není Bohem nasvícených hřbitovů. Je Bohem živých. Už sám příběh o hořícím keři, který hořel a neshořel, kde se Hospodin ohlašuje jako Bůh Abrahamův, Izákův a Jakubův, i Mojžíšův příběh o vyvedení z Egypta – to vše ohlašuje vzkříšení, protože autorem těchto dějů je Hospodin, Bůh zítřka a budoucnosti. Zaslíbení daná Abrahamovi se teprve naplní! My víc tušíme, než jasně chápeme, co to vlastně Ježíš o vzkříšení říká. Nesděluje nám podrobnosti o tom, jak to „tam“ bude vypadat, a jakékoli konkrétní představy odmítá. Ale o to silněji vyjadřuje důvěru v Hospodina, který už prokázal v dějinách svého lidu, jaký je. Věřme, že to již prokázal na těch, kteří nás opustili a po nichž se nám stýská, protože jsme je měli rádi. Ale jaképak měli, tady se minulý čas nehodí! Jsou u Pána, na to se spolehňme. Jsou v dobrém přibytku, v solidním stanu, odpočívají v pokoji a je jim tam dobře. Jejich touha po životě ani jejich duše nebyla pohřbena. Předěšli nás jen na chvíli. A ten stan našeho pozemského přebývání s námi tak trochu sdílí, jsou součástí našeho pobývání v těle. Protože jsme je milovali a láska, ta přece vytrvá, i když všechno pomine. Co oni vykonali, přijali a předali, to částečně žije v nás a s námi a v plnosti je to vše zachyceno v Boží paměti. A naplnění všeho ve všem teprve přijde. Amen.

Marie Babická

Pane Ježíši Kriste, příteli náš nejmilnější, děkujeme ti, že jsme tě směli poznat jako Pána svého života a se vši svou bídou i pochybnostmi se tobě světit do rukou. Ukázal jsi nám, co je v našem životě to nejdůležitější. Už se neptáme po smyslu našeho života, už nepátráme, odkud jdeme a kam - protože jdeme za tebou. Tvoje láska je nám světlem, které ukazuje správný směr. Prosíme tě, dej, ať ve víře rosteme, ať nehledíme na to, co si myslí druzí, ani na to, jak se nám život krátí, ale ať žijeme ze tvých dobrých zaslíbení. Amen.

Ve jménu Boha ...

Dokončení ze str. 2

vyřadit z aktu poznávání vlastní subjektivitu, jež dle mínění klasiků fenomenologie deformuje či znečišťuje samotný akt poznávání. Fenomenologie došla k závěru, že každá věc i lidská bytost se nějak dává poznat, avšak že my lidé nepoznáváme věc či osoby samotné, tedy takové, jaké jsou samy o sobě (fenomenologové by řekli ve své čisté podstatě), ale pouze jejich zkreslené obrazy. Vínou na tomto zkreslení nese naše lidská subjektivita, kterou se fenomenologie pokoušela z procesu poznávání vyřadit. 50 let projektu se ukázalo být 50ti lety neúspěšných pokusů o vyřazení lidské subjektivitu z poznávacího aktu. Subjektivita se tak ukázala být neoddelitelnou součástí aktu poznávání skutečnosti, s níž je vždy nutně počítat. Nebo se jí pokusit alespoň vyhnout.

A hle, na scénu se tak dostává potřeba objektivitu, jež se v lidstvu vynořuje snad přímo se samotnými počátky lidského rodu. Nemám teď na

mysli pouze starověké orientální zákoníky fixující normu pro udílení trestu za konkrétní prohřešky, ale i tak praktické věci, jako jsou třeba váhy nebo metr. Všechna tato rozličná lidská „(po)měřadla“ spojuje stejný smysl existence: uchopit určitou kvalitu předmětu (třeba jeho váhu, délku či míru provinění) a přenést ji do určité abstraktní soustavy, jež umožňuje srovnávání kvalit u co největšího možného počtu předmětů.

Samotná existence těchto věcí doprovázející lidstvo, je důkazem lidské neschopnosti objektivního soudu!

Právě z toho důvodu daruje Hospodin starověkému Izraeli svůj zákoník, aby se podle něho mohl porovnávat a spravovat. Všimněte si, nejen v naší tradici české reformace bývá tento Zákon spojován s přídavným jménem Boží, které jazykově klade tato slova do vztahu přivlastnění. Pouze v této souvislosti se autenticky hovoří o tzv. Božím zákoně, neboť původcem a tedy nejvlastnějším interpretem tohoto Zákona je

Hospodin sám. Zákon pro soudce (Dt 16,18-20), který jsme slyšeli v našem prvním čtení, stojí a padá na podmínce spravedlnosti, jež je jedinou kvalifikací pro zastávání role soudce („Budeš usilovat o spravedlnost a jen o spravedlnost...“).

Můžete dál v Bibli třeba i náhodně listovat a stěží najdete ve Starém zákoně stránku, jež by nespověděla o lidské neschopnosti dostat Božím zákonu, o nespravedlivých soudech a neustálém odpadávání Izraele od tohoto svatého Zákona. Problém izraelské komunity tedy nespočívá v tom, že by nevěděla, co a jak činit, ale v tom, že téměř nikdo za celou historii nebyl schopen požadavku spravedlnosti dostat. Ježíš opakovaně upozorňuje posluchače, že proti Božím zákonu se provinili všichni a není jediného spravedlivého.

Pozice soudce je v Písmu výsostným Božím atributem, pouze Hospodin je schopen spravedlivého soudu a nikoli člověk. My lidé však nedokážeme žít bez posuzování ostatních, ostatně Bůh to ani po nás nežadá. „*Bratři moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi. Do vašeho shromáždění přijde třeba muž se zlatým prstenem a v nádherném oděvu. Přijde také chudák v ošumělých šatech. A vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu... Nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně?*“ Na základě textového kontextu je očividné, že tato slova se obrací proti jevu, který dnes nazýváme sociální nespravedlností.

Klíčovým prvkem k porozumění těchto pro nás stěžejních veršů je slovo **POZORNOST**. Pozornost v tomto listu vystupuje ve dvou polohách, můžeme ji buď někomu věnovat nebo ji upřít. Nejde tedy ani tak o naše vnímání toho, že jeden je chudý a druhý bohatý. Náš verš se vztahuje k reakci na tuto skutečnost, na to, jak ji vyhodnotíme. Epištola varuje před pohodlným pragmatismem, kdy s ohledem na své vlastní potřeby či potřeby rodiny či širšího společenství soustředíme pozornost na toho, kdo nám zaslubuje kýžený prospěch, zatímco toho pro nás neužitečného prezíráme. Možná si řeknete: nevěnovat někomu pozornost, to vlastně není nic tak hrozného. Člověk tím nikomu nic nedělá, přece nikomu neublíží. Ostatně na tuhle situaci máme krásné úsloví: kdo nic nedělá, nic nezkazí.

Boží slovo však na tento jev nahlíží diametrálně jinak. Přehlížení druhého, a to především v podobě potřebného bližního, je přestoupením Zákona. Na toho, kdo se přehlížení dopouští, se vztahují Hospodinova zlořečení. Vdovy, sirotci, nemajetní levitě a cizinci jsou ve starověkém Izraeli pod Hospodinovou ochranou, Ježíš zaslubuje království Boží chudým, hladovým, nemocným a plačícím, jsou to právě tyto ohrožené skupiny lidí, k nimž primárně směřuje jeho misie. Důraz na potřebné se v Hospodinově zákoně opakuje tolikrát, že by bylo téměř možné mluvit o jakémsi refrénu Starého zákona. Uchopíme-li činnost přehlížení v jejím základě, jimž je negace přehlíženého, pak zákaz přehlížení tyto ohrožené skupiny lze úspěšně interpretovat na pozadí vývojové psychologie. Tato nás učí, že člověku je přirozené

konstruovat identitu na základě opozice vůči těm druhým/jinakým. V pubertálním období našeho života člověk dospívá nejprve k tomu, jakým být nechce, a teprve až později ze součtu a průměru těchto negací dochází k ustanovení nové dospělé identity. Doposud je tento vývojový mechanismus zcela v pořádku a bylo by hloupé chtít ho měnit. Biblické svědectví nás pouze varuje před pokušením chtít tuto svoji identitu konstruovat v negaci vůči nejzranitelnějším skupinám, s nimiž se Bůh solidarizuje natolik, že se na mnoha místech s těmito dokonce ztotožňuje. Německý teolog vyznávající církve Dietrich Bonhoeffer nám podává odpověď na otázku, proč Hospodin tolik dbá na účinnou solidaritu s lidmi na okraji. Důsledkem přehlížení mu je osamělost, zapříčiněná společenskou ostrakizací. Osamělost jako jeden z nejvýraznějších znaků lidské existence pokřivené hříchem. Jako viditelný projev rozpadu původní jednoty vztahu mezi lidmi, Bohem a přírodou, způsobený lidským hříšným jednáním. Takže pouze tam, kdy tyto potřební nejsou se svými potřebami přehlíženi, lze mluvit o mesiášském společenství, v jehož středu vládne Hospodin.

Akt souzení (či měření druhého, chcete-li) je dále podmíněn zaujetím pozice distance mezi soudcem a obžalovaným, právě tato distance má být zárukou objektivitu. Distance však předpokládá takový typ mezilidského vztahu, jenž stojí zcela mimo královský zákon „budeš milovat bližního svého jako sebe sama“. Cožpak můžeme soudit někoho, koho milujeme? Vždyť každý soud je zároveň doprovázen přáním potrestat souzeného. Písmo nás učí, že ve skutečnosti se za svůj život nezodpovídáme žádnému člověku, ale přímo Hospodinu, jenž nás bude soudit jako svrchovaný spravedlivý soudce. Husovo odvolání se od koncili ke Kristu je příkladem tohoto biblického myšlení.

Znamená to, že máme na bližního žijícího v očividném hříchu pouze němě hledět? Nikoli, jsme povoláni k jednání. Jednání, jehož náplní není soud, ale terapie. Přátelé, právě v tomto na první pohled podivném přirovnání leží smysl existence křesťanského náboženství. My křesťané nemáme být soudci, ale lékaři, již léčí rány světa, již se nevyhýbají potřebným, kteří kontaktem s nemocí riskují vlastní život. Jsme povoláni k tomu sloužit světu nejen „jako“, ale doslova jako „lékaři bez hranic“. Ježíš žádného hříšníka během svého života neodsoudil, nýbrž uzdravoval, žehnal a modlil se za ně. Dokonce i ve smrtelné agonii prosil Boha za odpuštění vin svých katů, již ho vydali na smrt do rukou římských

okupantů. Tak i my jsme Kristem pověřeni neupírat svou ošetřující pozornost potřebným, ale naopak jít za trpícími a mezi nimi působit.

Možná, že některé tzv. hledající z vás zklamou, ale křesťanská nauka není souborem zásad a pouček, jejichž následování by mělo svým stoupencům zajistit snadný a poklidný život, život neohrožovaný nečekaným vpádem událostí z vnějšího světa. Tato životní „taktika“ byla cílem stoické filosofické nauky, jež svým důrazem na smíření se s řádem přirozeného světa dokonce po jistý čas vážně konkurovala křesťanství. Podobné tendence, tentokrát však zaměřené introspektivně a nikoli ke světu, jsou vlastní většině buddhistických směrů, v nichž se stoupenci této náboženské tradice snaží oprostit od vnějšího světa působícího utrpení. Ve značně primitivnějších formách známe tento přístup i ze současných esoterických nauk, z nich stačí zmínit třeba 4 dohody Miquela Ruize.

Ona životní taktika křesťanského náboženství je jiná. Ježíš vybízí následovníky k novému životu, tj. k překročení horizontu dosavadního života se všemi jeho pravdami. Vyzývá nás k šílenému aktu, ke vkročení do prázdného prostoru zbaveného dosavadních pravd a jistot, do prostoru, kde je nám jediným vodítkem Boží slovo a důvěra v Hospodina, že nás jako své věrně nenechá padnout do nicoty. Svět křesťanské víry je prostorem, kde se můžeme spálit a troskotat, je to svět, v němž vědomě jednáme v rozporu s našimi předsudčnými soudy, důsledkem čehož s vděčností prožíváme (slovy Farského liturgie) příjemné i odporné toho, co s sebou život nese. Za tímto rozhodnutím vkročit do nejistoty prázdná však stojí naše víra, že právě a pouze takováto forma života nese nejvyšší význam a stojí za to na ni vsadit i vlastní život. Smysl života ve víře v pravdivost odkazu Ježíše Krista spočívá v rozbíjení kauzálních zákonů světa naším vlastním jednáním. Toto jednání proměněné vírou se nemá již více řídit logikou světa, jež člověku diktuje, jak má v těch či oněch situacích adekvátně jednat. Logiku, jež sleduje blaho našeho individuálního já, logiku, jež učí odplácet dobro dobrem a zlo zlem, jsme svým křtem zanechali v hrobu. Bratři a sestry, máme to být my, kdo snášíme, nesou a léčí rány světa. Toto snášení ran však nemá smysl samo v sobě, není ani žádným křesťanským masochismem, ale nárazníkem pohlcujícím zlo ve světě. Tento nárazník nejen že ukončuje cyklický řetězec msty a negativitu v mezilidských vztazích, ale co víc, dokonce do této pokřivené struktury vnáší Božský prvek odpuštění a milosti.

Dominik Dostál

95 let náboženské obce ...

Dokončení ze str. 1
dne 6. listopadu 2016 pokřtěn.

V naší náboženské obci jsem našel krásné a bohužel lidi, kteří mě vřele přijali. Kromě povznášejících bohoslužeb naší paní farářky se účastním akcí Seznámení s Bibli a Setkávání a sdílení. Jako největší klady vidím vztahy, které mezi sebou máme, a společnou činnost, ve které se doplňujeme napříč generacemi.

Náboženské obci, a nejen té naší, bych do dalších let přál více členů a všem pevnou víru a zdraví.

**Marek K., 41 let,
mechanik v energetice**

Života v náboženské obci se účastním teprve prvním rokem a přivedla mne do ní stále více silící potřeba po duchovním naplnění. Jsem zde obklopen lidmi, se kterými si rozumím, cítím se v jejich společnosti příjemně a šťastně. Nacházím zde své duchovní naplnění nejen při pravidelných nedělních bohoslužbách, ale i v rámci setkávání nad Bibli, či během skvěle organizovaných víkendových výletů spojených nejen s poznáváním historie, ale i pohybem v přírodě. V náboženské obci potkávám lidi jak mé generace, tak i generace mých rodičů či prarodičů. Z jejich vzájemného chování, ale i z chování vůči mně, je vnímám

jako jednu velkou funkční rodinu, což vzhledem k dnešnímu stavu společnosti považuji za vzácnost.

Do budoucna přeji náboženské obci rostoucí zájem ze strany všech, kteří hledají odpovědi na své duchovní otázky přesahující rámec dnešní materiální, konzumní společnosti. Všem jejím členům pak přeji pevné zdraví, hodně sil a vytrvalosti a klidný vítr do plachet při plavbě do dalších let.

**Robert K., 46 let,
fotograf**

Na faru ČČSH jsem poprvé přišel na pozvání svého kamaráda spíše ze zvědavosti. Seznámil mě s mladým sympatickým člověkem, tehdejší farářem Antonínem Jelínkem. Ten mě pozval na bohoslužbu, společně večery při kytáře a na výlety. O všem jsem přemýšlel, ale znovu jsem přišel až za půl roku. A dnes je to už 30 let! Za tu dobu jsem zde našel přátele, poznal zajímavé lidi. Mnozí jsou už na Pravdě Boží. A někteří odpadli. Jiní zase přišli. Skrze víru jsem získal jiný pohled na život i na svět. Naší náboženské obci přeji dobré, slušné a obětavé věřící.

**Petr, 53 let,
zahradník
Libuše Kopřivová, farářka**

Riegerovou stezkou do NO Semily. Autor fotografie: Jirí Havlík.

SILOKŘIVKY NA HLADINĚ

Předkové

Olga Nytrová

Povzdechy a gesta předků se vynořují, blikají dávné sny těch kdo se procházejí po nebeských křížovatkách

Přáli by si něco zašeptat

napovědět, připomenout

avšak planinu neviditelného tajemství

nelze překročit

Očekávání zůstává otevřené

jako květ leknínu

Zprávy

Dne 11. listopadu si s naším bratrem farářem Danielem Majerem s vděčností připomeneme 30. výročí jeho kněžského svěcení. Chceme bratru faráři ze srdce poděkovat za jeho věrnou a obětavou službu a vyprošujeme mu Boží blízkost, vedení a požehnání. **Rada starších NO Vinohrady**

Scénické čtení „Kde i smrt je čistá“

Dne 14. listopadu od 17 hodin v kostele sv. Václava na Zderaze, Praha 2. Literárněhudební kompozice formou fiktivního interview s Antoinem de Saint Exupérym. Autor Stanislav Kubín. Účinkují Benjamin Mlýnek, Michala Lohanská, Michaela Palašáková, Eliška Novotná a Stanislav Kubín. **SK**

Připomenutí Dne boje za svobodu a demokracii 1989 - 2019 ve Zlíně
Náboženská obec naší církve ve Zlíně pořádá v neděli 17. 11. v evangelickém kostele slavnostní odpoledne ke Dni boje za svobodu a demokracii s následujícím programem:

- 14 hodin - děkonná bohoslužba, kterou povede Zdeněk Kovalčík, kázáním poslouží David Tomčík, vojenský kaplan Armády ČR. Při bohoslužbě zazní v podání Moravského komorního sboru z Ostravy Missa simplicis Pavla Staňka.
- V 16 hodin započne slavnostní koncert s programem Moravského komorního sboru se sborním Jiřím Šimáčkem. Program: A. Pärt: Magnificat, A. Dvořák: sborový cyklus V přírodě, A. Dvořák - L. Janáček: Moravské dvojzpěvy, klavírní doprovod Lukáš Michel, recitace Zdeněk Kovalčík. V mezidobě mezi bohoslužbou a koncertem bude připraveno občerstvení (nejen) z farní kuchyně. **redakce**

Beseda v rámci cyklu Mozaiky životů s prof. Annou Hogenovou

Vážení přátelé, zveme vás na besedu z cyklu Mozaiky životů. V rámci těchto besed se pravidelně setkáváme s osobnostmi působícími ve veřejném životě i s veřejnosti méně známými specialisty z různých oborů lidské činnosti. Naším cílem je představit co nejvíce zajímavých lidí různých profesí, jejichž pracovní a životní zkušenosti nás mohou obohatit a inspirovat. V poklidné a přátelské atmosféře si budeme povídat o tom, co naše hosty vedlo k výběru jejich profese, co s sebou jejich povolání a život přináší a co vše museli během let překonávat. Naše pozvání tentokrát přijala paní **prof. Anna Hogenová, filozofka a vysokoškolská pedagožka**. Datum a čas konání: **pondělí 11. listopadu od 18 hodin**. Místo konání: **Mozaiky Platform Dialog, Žitná 49, Praha 1 (2. patro)**. Těšíme se na vás! Součástí večera bude občerstvení složené ze specialit turecké kuchyně. Pro účast se prosím registrujte na emailu: rsvp@platformdialog.cz. **red**

Z ekumeny

TOMÁŠ HALÍK OBRŽEL OD PREZIDENTA SPOLKOVÉ REPUBLIKY NĚMECKO NEJVYŠŠÍ STÁTNÍ VYZNAMENÁNÍ

Prezident Spolkové republiky Německo Frank-Walter Steinmeier udělil prof. Dr. Tomáši Halíkovi za zásluhy o česko-německé smíření a dlouholetou angažovanost za spravedlivou občanskou společnost a dialog mezi národy a náboženstvími Kříž za zásluhy 1. třídy Záslužného řádu Spolkové republiky Německo. Vyznamenání převzal 21. 10. 2019, a to přesně 41. let poté, kdy byl v Erfurtu, bývalé NDR, vysvěcen tajně na kněze pro působení v podzemní církvi v Československu. Prof. Halík obdržel již dříve (v r. 2012) podobné státní vyznamenání – od prezidenta Polské republiky B. Komorowkého, Rytířský kříž řádu za zásluhy Polské republiky za výjimečný přínos k rozvoji polsko-českého kulturního dialogu a spolupráce s katolickými kruhy. „Vážím si těchto významných projevů uznání od hlav sousedních států především proto, že tak mohou reprezentovat dobré jméno České republiky ve světě. Prezident Spolkové republiky ocenil zejména mou aktivní účast v kulturním a náboženském disentu v době nesvoloby, včetně spolupráce podzemní církve v naší zemi s církví v tehdejší NDR, mou účast na mnohaletem dialogu mezi českými a německými křesťany (tzv. Mariánskolázeňské rozhovory), který přispěl i k formulaci česko-německých prohlášení obou biskupských konferencí a obou států, a účast v dialogu mezi věřícími a nevěřícími na mnoha přednáškách a konferencích v ČR i v Německu,“ řekl Tomáš Halík. „Česká biskupská konference si váží tohoto ocenění, které je vyjádřením dlouhodobého úsilí o smíření a spolupráci se sousedským německým národem a církví. Tento proces byl zahájen zesnulým kardinálem Tomáškem, ve kterém pokračoval jeho nástupce kard. Vlč. Je to tedy velké uznání, které neupírá zásluhy vyznamenanému. Českou biskupskou konferenci zastoupí na slavnostním ceremonálu Mons. Václav Malý,“ napsal kardinál Dominik Duka na svém facebookovém profilu. **Autor článku: Tereza Myslílová, www.cirkev.cz**

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UNIVERZITY KARLOVY
pořádá konferenci

od BIBLE k ČLOVĚKU

21. listopadu 2019

Na co všechno nám dává Bible odpovědi? Jaké nástroje nám pomáhají text číst a porozumět mu? Jak se rozvinula hermeneutika a exegese od dob prof. Kováře a prof. Mánka?

Jak můžeme účinně pomoci člověku v krizové situaci? Jak pomoci sám sobě v těžké chvíli? Jaké situace musí řešit duchovní sloužící jako nemocniční či vojenský kaplan?

Přihlašování pomocí elektronického formuláře na www.htkonference.cz či korespondenční adrese:

HTF UK, Pacovská 350/4, Praha 4, 140 00.

5. ročník HT konference se uskuteční v prostorách HTF UK, Pacovská 350/4, Praha 4. V případě dotazů pište na email htkonference@gmail.com

Registrace se zajištěním občerstvení je možná do 17.11.2019

Konference se koná za podpory Církve československé husitské.

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

- pondělí 11. 11. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN
12. 11. 2019, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK
- středa 13. 11. 2019, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. VAN BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI
- čtvrtek 14. 11. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS
- pátek 15. 11. 2019, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI
- pátek 15. 11. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 16. 11. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 16. 11. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

neděle 17. 11. 2019, 17.00
PRAGUE WIND QUINTET
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. VAN BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

neděle 17. 11. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Beseda ekologické sekce ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu se Zdeňkem Drmlou o péči o porosty v pražských chráněných územích a sadech. Beseda se bude konat v úterý 12. listopadu 2019 od 17,30 do cca 19 hodin v přízemí pražského kláštera Emauzy, Praha 2, Vyšehradská 49. **JNe**

DĚKUJME ZA 30 LET SVOBODY

Pravda vás učiní svobodnými
Jan 8, 32

NEDELE 17. 11. 2019

SBOROVÝ DŮM BETLÉM, SELSKÁ 53, BRNO - MALOMĚŘICE

15:00 hod. BOHOSLUŽBA
kázáním poslouží ThDr. Petr Šandera, emeritní biskup
hudební doprovod - Mgr. Lukáš Rýdlo, Mgr. Ján Vindiš

16:45 hod. PŘEDNÁŠKA
Iluze svobody. Postavení církvi v Československu po roce 1948
Mgr. et Mgr. Jakub Marša

18:00 hod. FILM „NESMÍŠ FLAKAT“ – film o obětech komunismu
přívodní slovo Mgr. Miroslav Kubiček

BĚHEM PROGRAMU JE MOŽNO ZAKOUPIT VÝROBKY CHRÁNĚNÉ DÍLNY NAZARET

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Spor o vzkříšení

Doplňte do věty chybějící dvojice písmen. Jsou v nápovědě, ovšem v přeházeném pořadí.

H..p..in n..í B.. ..t..ch ..e ..v..

Nápověda:

mr, ži, en, vý, al, ých, ůh, od, os

(Řešení z minulého čísla: Toužil ho poznat.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Autor kresby: Tomáš Altman

